

คำวินิจฉัยของ นายสุจิต บุญบงการ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๒๗/๒๕๕๓

วันที่ ๓ กรกฎาคม ๒๕๕๓

เรื่อง คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕ กรณี นายโกศล ศรีสังข์ จงใจไม่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบ

ประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ มีคำร้องลงวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕ กรณี นายโกศล ศรีสังข์ ที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการกระทรวงการศึกษาธิการ (นายชิงชัย มงคลธรรม) จงใจไม่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบ

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบ สรุปได้ว่า ผู้ถูกร้อง นายโกศล ศรีสังข์ ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ตั้งแต่วันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๕๐ ตามคำสั่งกระทรวงศึกษาธิการ ลงวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๐ และพ้นจากตำแหน่งตั้งแต่วันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ จึงเป็นข้าราชการการเมืองตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการการเมือง พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๔ (๑๐)

เมื่อมีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับใหม่ พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๑๗ บัญญัติให้คณะรัฐมนตรีที่บริหารราชการแผ่นดินอยู่ในวันที่ประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้ คงเป็นคณะรัฐมนตรีตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้ สำหรับข้าราชการการเมืองตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการการเมือง พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๑๐ (๔) ให้ข้าราชการการเมืองดังกล่าวออกจากตำแหน่งเมื่อนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีผู้สั่งแต่งตั้งออกจากตำแหน่ง ดังนั้น เมื่อนายชิงชัย มงคลธรรม รัฐมนตรีผู้สั่ง แต่งตั้ง นายโกศล ศรีสังข์ ผู้ถูกร้อง ได้ออกไปตามรัฐธรรมนูญฉบับเดิม และถือเป็นการดำรงตำแหน่งใหม่ตามรัฐธรรมนูญฉบับนี้ ย่อมถือว่าผู้ถูกร้อง นายโกศล ศรีสังข์ เข้าดำรงตำแหน่งข้าราชการการเมืองตามรัฐธรรมนูญฉบับนี้ เช่นเดียวกัน

กรณีนี้ ผู้ถูกร้องเป็นข้าราชการการเมือง จึงมีหน้าที่ต้องยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินของตน คู่สมรส และบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ พร้อมเอกสารประกอบต่อคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๑ วรรคหนึ่ง (๕) และ มาตรา ๒๕๒

ดังนี้คือ ต้องยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินของตน คู่สมรส และบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันเข้าดำรงตำแหน่ง ต้องยื่นบัญชี ๑ ภายหลังจากพ้นจากตำแหน่งแล้ว ๓๐ วัน และต้องยื่นบัญชี ๑ อีกครั้งหนึ่งภายใน ๓๐ วัน หลังจากพ้นจากตำแหน่งเป็นเวลาหนึ่งปี

แต่จากข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกร้องไม่ได้ปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญข้างต้น สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ จึงมีหนังสือแจ้งถึงผู้ถูกร้องรวม ๒ ครั้ง ครั้งที่ ๑ ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๒ และ ครั้งที่ ๒ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๔๓ แต่ผู้ถูกร้องก็มิได้ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน หรือติดต่อเพื่อชี้แจงแต่อย่างใด

คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ จึงมีมติเป็นเอกฉันท์ว่า ผู้ถูกร้องจงใจไม่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินของตน คู่สมรส และบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ และขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดตามมาตรา ๒๕๕

ศาลรัฐธรรมนูญได้ให้โอกาสผู้ที่เกี่ยวข้องแถลงหรือชี้แจงก่อนการวินิจฉัยชี้ขาดและให้มีการออกนั่งพิจารณาเพื่อรับฟังคำแถลงของผู้ร้องและผู้ถูกร้อง

ผู้ร้องได้แถลงยืนยันข้อเท็จจริงตามคำร้อง

ผู้ถูกร้องได้แถลงและได้มีหนังสือชี้แจงต่อศาลรัฐธรรมนูญ ลงวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๕๓ สรุปความว่าไม่เห็นด้วยต่อคำร้องของผู้ร้องดังนี้

ประการแรก ผู้ร้องไม่มีอำนาจร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพราะว่าผู้ถูกร้องไม่ถูกกำหนดให้ต้องยื่นบัญชี ๑ ตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๑ และมาตรา ๒๕๒ ซึ่งประกาศใช้เมื่อวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๐ เนื่องจาก ผู้ถูกร้องเข้าดำรงตำแหน่งเมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๕๐ อันเป็นวันที่รัฐธรรมนูญยังไม่ประกาศใช้บังคับ

กรณีนี้ที่ผู้ร้องถือว่าผู้ถูกร้องเข้าดำรงตำแหน่งทางการเมืองใหม่ ตามรัฐมนตรีผู้สั่ง แต่งตั้งตามรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน ซึ่งการพิจารณาของผู้ร้องดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมายและขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญในสาระสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ตามบทบัญญัติมาตรา ๓๑๗ ที่กำหนดไว้ชัดเจนว่า ให้รัฐมนตรีที่บริหารราชการแผ่นดินในวันประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้คงเป็นคณะรัฐมนตรี ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้โดยมิต้องพ้นจากตำแหน่งและเข้าดำรงตำแหน่งใหม่ นายกรัฐมนตรีและบรรดารัฐมนตรีที่ประกอบเป็นคณะรัฐมนตรีจะแต่งตั้งขึ้นก็ได้โดยพระมหากษัตริย์ ตามบทบัญญัติมาตรา ๒๐๑ เท่านั้น ไม่อาจจะดำรงตำแหน่งด้วยวิธีอื่นใด รวมทั้งวิธีที่ผู้ร้องอ้างด้วย นอกจากนี้ในขณะที่ผู้ถูกร้องดำรงตำแหน่งที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ผู้ร้องยังมิได้รับการแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ผู้ร้องเพ็งมีฐานะเป็นคณะกรรมการ ๑ เมื่อวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน

๒๕๕๒ และในขณะที่ผู้ถูกร้องดำรงตำแหน่งทางการเมือง ก็ยังไม่มีกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๒๑ มาตรา ๓๒๕ และมาตรา ๓๓๑ ผู้ร้องจึงไม่อาจใช้กฎหมาย คือระเบียบประกาศของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติที่บัญญัติขึ้นภายหลังบังคับใช้แก่ผู้ถูกร้อง

ประการที่สอง การที่ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญว่า ผู้ถูกร้องจงใจไม่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินของตน คู่สมรส และบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ ตามมาตรา ๒๕๕ แห่งรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน การกระทำของผู้ร้องนั้นเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๒ ที่ว่า บุคคลจะไม่ต้องรับผิดชอบทางอาญาเว้นแต่จะได้กระทำการอันกฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาที่กระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ ผู้ถูกร้องได้เข้าดำรงตำแหน่งที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการเมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๕๐ อันเป็นเวลาก่อนที่รัฐธรรมนูญ ฉบับพุทธศักราช ๒๕๕๐ บังคับใช้และรัฐธรรมนูญฉบับที่บังคับใช้อยู่ในขณะนั้น คือ รัฐธรรมนูญ ฉบับพุทธศักราช ๒๕๓๕ ไม่มีบทบัญญัติให้ผู้ถูกร้องต้องยื่นบัญชีแสดงทรัพย์สินใด ๆ ถ้าศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดตามที่ผู้ร้องขอตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕ ว่าผู้ถูกร้องจงใจไม่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบ จะมีผลให้ผู้ถูกร้องถูกห้ามมิให้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองใดๆ เป็นเวลาห้าปี อันเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพโดยอำนาจรัฐซึ่งเป็นโทษทางอาญาและเป็นการใช้บังคับย้อนหลังกับผู้ถูกร้องซึ่งทำไม่ได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๒

ประการที่สาม ผู้ถูกร้องมิได้ตั้งใจที่จะไม่ยื่นบัญชี ฯ เนื่องจากเข้าใจว่าบทบัญญัติมาตรา ๓๑๗ แห่งรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันนั้นเป็นบทบังคับเฉพาะตัวรัฐมนตรีมิได้มีผลต่อผู้ถูกร้องที่เป็นที่ปรึกษาดังนั้น ผู้ถูกร้องจึงไม่อาจทราบได้ว่าจะต้องอยู่ในข้อกำหนดระเบียบข้อบังคับของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ และอีกประการหนึ่ง ระเบียบว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๑ อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๒๑ วรรคสอง ยังมีได้ประกาศใช้บังคับขณะที่ผู้ถูกร้องดำรงตำแหน่งที่ปรึกษา ซึ่งระเบียบดังกล่าวเพ่งให้คำจำกัดความของคำว่า “ข้าราชการการเมืองอื่น” ผู้ถูกร้องจึงไม่อาจทราบได้ว่าจะต้องเข้าข่ายคำจำกัดความที่มีภายหลังหรือไม่ ทั้งคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติมาแจ้งให้ผู้ถูกร้องยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน ภายหลังพ้นตำแหน่งเป็นระยะเวลาานาน ย่อมแสดงให้เห็นว่าผู้ร้องก็ยังไม่แน่ใจเช่นเดียวกัน

นอกจากนี้ผู้ถูกร้องแถลงสรุปว่าไม่ได้ตั้งใจไม่ยื่นบัญชีทรัพย์สินและหนี้สิน การเป็นที่ปรึกษารัฐมนตรี ฯ ก็มิได้อยากเป็น เมื่อออกจากตำแหน่งแล้วมีเพื่อนบอกว่าไม่ต้องยื่นบัญชี ฯ เลยไม่ได้ใส่ใจ

เมื่อออกจากตำแหน่งก็มาเป็นรองอธิการบดีวิทยาลัยเอกชนในหนองคาย ๒ ปีและมีได้อาศัยอยู่ ณ อำเภอวาปีปทุม จังหวัดมหาสารคาม ตามสำเนาทะเบียนบ้านแต่ประการใด ด้วยเหตุนี้จึงมิได้รับทราบ บรรดาหนังสือต่าง ๆ ที่ผู้ร้องส่งไปให้ แต่มาทราบภายหลังเมื่อระยะเวลาล่วงเลยกำหนดให้ยื่นบัญชี ฯ จึงมิได้ดำเนินการแต่อย่างใดตามที่ผู้ร้องแจ้งมา เนื่องจากเชื่อว่าผู้ถูกร้องไม่จำเป็นต้องดำเนินการและไม่อาจ ดำเนินการให้ถูกต้องได้ การที่ผู้ร้องมีหนังสือมายังผู้ถูกร้อง ๒ ฉบับ ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ และวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๓ ก็ไม่อาจรับฟังได้ว่า เป็นการพิสูจน์เจตนาผู้ถูกร้องว่าไม่ตั้งใจยื่นบัญชี ฯ แต่ประการใด

ประเด็นแรกที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาวินิจฉัย คือ ผู้ถูกร้องมีหน้าที่ต้องยื่นบัญชีแสดง ทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องตามรัฐธรรมนูญหรือไม่

พิจารณาแล้วบทบัญญัติรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน มาตรา ๒๕๑ บัญญัติให้ข้าราชการการเมือง ต้องยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบ ประกอบกับมาตรา ๓๐๑ ให้อำนาจ ผู้ร้อง คือ คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติในการตรวจสอบความถูกต้องและ ความมีอยู่จริงรวมทั้งความเปลี่ยนแปลงของบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ดำรงตำแหน่ง ทางการเมือง

ผู้ถูกร้องอ้างว่าดำรงตำแหน่งที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการก่อนรัฐธรรมนูญนี้ ประกาศใช้บังคับและรัฐธรรมนูญไม่ได้บัญญัติความหมายของคำว่า ข้าราชการการเมืองอื่นไว้ ความหมายดังกล่าวได้ถูกบัญญัติโดยระเบียบว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการป้องกันและ ปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งประกาศใช้บังคับหลังจากผู้ถูกร้องพ้นจากตำแหน่งที่ ปรึกษารัฐมนตรีแล้วเป็นการใช้กฎหมายบังคับย้อนหลังอันเป็นโทษแก่ผู้ถูกร้อง

จากบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๑๓ ซึ่งบัญญัติว่า “ให้คณะรัฐมนตรีที่บริหารราชการ แผ่นดินอยู่ในวันประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้คงเป็นคณะรัฐมนตรีตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้” ประกอบมาตรา ๕ (๑๐) พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการการเมือง พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่บัญญัติให้ ตำแหน่งที่ปรึกษารัฐมนตรีให้เป็นข้าราชการการเมือง และมาตรา ๑๐ (๔) ที่บัญญัติให้ข้าราชการ เมืองออกจากตำแหน่งเมื่อนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีผู้แต่งตั้งตั้งออกจากตำแหน่ง

พิจารณาจากบทบัญญัติข้างต้นผู้ถูกร้องจึงเป็นข้าราชการการเมืองตามรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน ซึ่งประกาศใช้เมื่อวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๐ การที่ผู้ถูกร้องอ้างว่าการดำรงตำแหน่งเป็นที่ปรึกษา รัฐมนตรีหลังจากรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันประกาศใช้เป็นการดำรงตำแหน่งต่อเนื่องมาจากช่วงของ รัฐธรรมนูญฉบับก่อนหน้านั้นไม่ใช่เป็นการเข้าดำรงตำแหน่งใหม่ จึงไม่ต้องยื่นบัญชี ฯ นั้น ในประเด็นนี้

คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ และศาลรัฐธรรมนูญเห็นตรงกันว่า เมื่อข้าราชการการเมืองผู้ใดยังคงดำรงตำแหน่งอยู่ในวันที่รัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันประกาศใช้ มีหน้าที่ต้องยื่นบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๑ และมาตรา ๒๕๒ ดังนั้น ผู้ถูกร้องจึงมีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๑ และมาตรา ๒๕๒

มีประเด็นที่ต้องพิจารณาวินิจฉัยต่อไป คือผู้ถูกร้องจงใจไม่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบตามรัฐธรรมนูญหรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า ก่อนที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติจะมีมติเป็นเอกฉันท์ว่า ผู้ถูกร้องจงใจไม่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน ปรากฏว่ามีการดำเนินการตามขั้นตอนเพื่อพิสูจน์เจตนาของผู้ถูกร้อง โดยมีหนังสือแจ้งให้ทราบและให้ชี้แจงข้อเท็จจริงรวม ๒ ครั้ง แต่ผู้ถูกร้องไม่ได้ชี้แจงข้อเท็จจริงและมีได้ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินแต่อย่างใด

ส่วนข้ออ้างของผู้ถูกร้องที่ว่า ไม่ได้รับหนังสือจากคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เพราะว่าหลังจากผู้ถูกร้องพ้นจากตำแหน่งแล้วไม่ได้อาศัยตามที่อยู่ที่ปรากฏในทะเบียนบ้านนั้นรับฟังไม่ได้ เนื่องจากผู้ถูกร้องมีหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญที่จะต้องยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ จะอ้างว่าไม่ทราบไม่ได้ ถึงแม้ผู้ถูกร้องจะไม่ได้รับหนังสือแจ้งจากคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติก็มิได้ทำให้ผู้ถูกร้องไม่มีหน้าที่ที่จะยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินแต่อย่างใด

อีกประการหนึ่งก็คือ แม้ว่าผู้ถูกร้องจะโต้แย้งว่าตนมีความเชื่ออยู่ตลอดว่าไม่มีหน้าที่ต้องยื่นบัญชี แต่การที่ผู้ถูกร้องรับว่าเมื่อกลับมาจากจังหวัดมหาสารคาม ได้รับทราบว่าหนังสือมาจากคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ๒ ครั้ง น่าจะได้ตระหนักว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับการยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน แม้ว่าจะหาไม่พบก็ตาม แต่ผู้ถูกร้องก็ไม่ได้ติดตามแต่อย่างใด ผู้ถูกร้องรับว่าเคยเข้ามาที่สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เพื่อพบเจ้าหน้าที่ที่ผู้ถูกร้องรู้จักเพื่อปรึกษาเรื่องหนังสือของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ดังกล่าวแต่ไม่พบจึงกลับไป แสดงว่าผู้ถูกร้องทราบว่าคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติได้มีหนังสือให้ตนยื่นคำชี้แจง แต่เมื่อทราบเช่นนั้นแล้วผู้ถูกร้องยังไม่ได้ดำเนินการเพื่อชี้แจงต่อคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ กรณีเช่นนี้รับฟังได้แล้วว่า ผู้ถูกร้องจงใจไม่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕

อาศัยเหตุผลดังกล่าว จึงวินิจฉัยว่า นายโกศล ศรีสังข์ ผู้ถูกร้อง มีหน้าที่ต้องยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๑ และ ๒๕๒ และวินิจฉัยชี้ขาดว่า นายโกศล ศรีสังข์ ผู้ถูกร้อง จงใจไม่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕

นายสุจิต บุญบงการ
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ